

„Но корабътъ, уви, не спира:
 все по-далечъ и по-далечъ
 лети, отнася ни . . . Простира
 нощта крилото си — и вечъ
 едва се мъркатъ очъртани
 на тъмно-модъръ небосклонъ
 замисленитъ великани
 на чутния Атонъ.

„И ний презъ сълзи накупѣли
 обръщаме за сетенъ пжтъ
 назадъ, къмъ скжпи намъ предѣли,
 угасналъ взоръ, — за сетенъ пжтъ
 простираме ржце въ окови
 къмъ нашиятъ изгубенъ рай . . .
 Горчива скръбъ сърдца ни трови. —
 Прощавай, роденъ край!“

ХАЙДУШКИ ПѢСНИ

На Гоце Дѣлчевъ

I.

День денувамъ — кжтища потайни,
 нощъ нощувамъ — пжтища незнайни;
 нѣмамъ тато нито мама —
 тато да ругае,
 мама да ридае . . .

Лѣле моя,
 ти Пиринъ планино!

Море черно
 цариградско вино,